

Να αποσυρθεί η απαράδεκτη τροπολογία κατάργησης των Τμημάτων Ενταξης

Submitted by user-2 on Πέμ, 18/02/2016 - 09:11

- [Άρθρα - Μελέτες](#) [1]

Άμεση ίδρυση και επέκταση

Τμημάτων Ενταξης με μόνιμους διορισμούς του αναγκαίου προσωπικού απαιτεί το εκπαιδευτικό και αναπηρικό κίνημα

«Βγάζει μάτι», πλέον, η πρόθεση της κυβέρνησης να διαλύσει ακόμη και αυτές τις κουτσουρεμένες δομές Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης, αρχής γενομένης από τα Τμήματα Ενταξης (ΤΕ). Όπως αναφέρεται στην εν λόγω τροπολογία που

κατέθεσε στη Βουλή πριν μια βδομάδα το υπουργείο Παιδείας: «Ο εκπαιδευτικός του ΤΕ υποστηρίζει τους μαθητές εντός του περιβάλλοντος της τάξης τους (...) Η υποστήριξη σε ιδιαίτερο χώρο υλοποιείται εφόσον το επιβάλλουν οι

ιδιαίτερες εκπαιδευτικές ανάγκες των μαθητών». Με λίγα λόγια, ο ειδικός παιδαγωγός θα είναι μόνιμα περιπλανώμενος και αδύνατον να ανταποκριθεί στο σύνθετο και δύσκολο έργο του (αυτοψία, καταγραφή, συμβουλευτική, επιστημονική,

παιδαγωγική και εξατομικευμένη παρέμβαση).

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Διεύθυνσης Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης του υπουργείου ο **αριθμός των ιδρυμένων τμημάτων ένταξης στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση ανέρχεται στα 1.870. Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση τα**

ιδρυμένα τμήματα ένταξης είναι 278! Αν συνυπολογίσουμε ότι, με βάση το ποσοστό που δίνει η Βρετανική Εταιρεία Δυσλεξίας, περίπου το 10% των μαθητών του συνολικού μαθητικού πληθυσμού έχει ειδικές ή μαθησιακές δυσκολίες,

τότε ο **βεβαιωμένος και δηλωμένος μαθητικός πληθυσμός στα ιδρυμένα τμήματα ένταξης στην πρωτοβάθμια (οι μαθητές δημοτικού υπολογίζονται σε περίπου 500.000) θα πρέπει να ήταν μεγαλύτερος κατά δεκάδες χιλιάδες!**

Υπενθυμίζεται ότι τα Τμήματα Ενταξης θεσμοθετήθηκαν ως τέτοια με το νόμο 2817 (ΦΕΚ 78/14-03-2000) και πλέον οι ειδικές τάξεις μετονομάζονται σε ΤΕ. Ετσι, με τη διατύπωση: «Οι μαθητές με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες μπορεί να φοιτούν (...) α. σε ειδικά οργανωμένα και κατάλληλα στελεχωμένα τμήματα ένταξης (...) β. σε ειδικά οργανωμένα και κατάλληλα στελεχωμένα τμήματα ένταξης που λειτουργούν μέσα στα σχολεία της γενικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης (ν. 2817/2000)» δίνεται συνέχεια σε μια δομή Ειδικής Αγωγής που όπως φαίνεται εξακολουθεί **μέχρι και σήμερα να είναι ίσως η μοναδική δομή παροχής Ειδικής Αγωγής σε**

μαθητές με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες στο δημόσιο σχολείο.

Με τα ΤΕ, συνέχεια των ειδικών τάξεων, δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για να δοθεί ειδική στήριξη, κύρια σε μαθητές με ειδικές μαθησιακές δυσκολίες, είτε γενικά με μαθησιακές δυσκολίες. Η αθρόα ένταξη των περισσότερων παιδιών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες μέσα στα γενικά σχολεία είχε ως αποτέλεσμα να διευρυνθεί το φάσμα των μαθητών που παρακολουθούσε ΤΕ, όπως παιδιά με αυτισμό, ήπιες ψυχολογικές διαταραχές κ.ά. Γεγονός ιδιαίτερα αρνητικό για τα ίδια τα παιδιά που χρειάζονται άλλου είδους παρέμβαση και στήριξη, επιστημονική και διεπιστημονική, ολιγομελή τμήματα κ.ά. Οι συνέπειες αφορούν συνολικά την εξέλιξη των ίδιων των παιδιών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες που εφόσον δε δέχονται την κατάλληλη στήριξη οδηγούνται στο περιθώριο της μαθησιακής διαδικασίας ή στα ιδιωτικά σχολεία και κέντρα.

Παρά το γεγονός ότι ο αριθμός των ΤΕ είναι ανεπαρκής και ο τρόπος λειτουργίας τους πίσω από τις πραγματικές ανάγκες, ωστόσο **το ΤΕ επιτελεί σοβαρό ρόλο σε σχέση με την αποστολή του, την παρέμβαση και στήριξη των παιδιών με ειδικές μαθησιακές και μαθησιακές δυσκολίες, καθώς τα παιδιά αυτά έχουν ανάγκη από εξατομικευμένη παρέμβαση, διαφοροποιημένο χρόνο, πρόγραμμα, και σίγουρα τα όποια βήματα και η όποια εξέλιξη του παιδιού μαθησιακά απαιτεί χρόνο και προσπάθεια από την πλευρά του.**

Καταργούν τα επιχειρήματα περί «απομόνωσης» και «στιγματισμού»

Το υπουργείο Παιδείας, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να δώσει «επιστημονικό» κύρος στην κατάργηση των ΤΕ, επικαλείται «απομόνωση» και «στιγματισμό» των παιδιών με το να παρακολουθούν 2 -3 ώρες τη βδομάδα κάποια βασικά μαθήματα (οι μαθητές παρακολουθούν στο ΤΕ μόνο γλώσσα και μαθηματικά εφόσον υπάρχουν σοβαρές ελλείψεις που τους εμποδίζουν να παρακολουθήσουν υποτυπωδώς το πρόγραμμα της τάξης τους). Αλλά δεν απαντά στο εξής απλό ερώτημα: Ενα παιδί όταν δεν μπορεί να παρακολουθήσει τα μαθήματα της τάξης του δε στιγματίζεται και περιθωριοποιείται; Η εμπειρία δείχνει ότι όταν τα παιδιά (και οι γονείς τους, βέβαια) ενημερώνονται για το τι γίνεται στα ΤΕ βοηθούν με κάθε τρόπο την ενταξιακή διαδικασία.

Η συγκεκριμένη τροπολογία παύει κάθε βοήθεια που σήμερα δίνεται στα παιδιά με Ειδικές Μαθησιακές δυσκολίες. Ο εκπαιδευτικός του ΤΕ ομαδοποιεί τους μαθητές που έχει, με βάση τις ιδιαίτερες δυσκολίες τους, βοηθώντας περισσότερους του ενός μαθητές από διαφορετικά τμήματα ή τάξεις. Εάν θα πηγαίνει στην τάξη πώς θα μπορέσει να το κάνει αυτό;

Ο μαθητής δέχεται βοήθεια στα βασικά μαθήματα της γλώσσας και των μαθηματικών, προκειμένου να φτάσει στο επίπεδο να παρακολουθεί τα μαθήματα της τάξης του. Όταν ένα τμήμα έχει Φυσική ή Ιστορία ή Γεωγραφία τι παρέμβαση μπορεί να κάνει ο εκπαιδευτικός του ΤΕ; Ο δάσκαλος της τάξης θα κάνει γεωγραφία και ο δάσκαλος του ΤΕ θα κάνει γλώσσα; Δεν μιλάμε βέβαια για τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση που εκεί τα πράγματα είναι ακόμη πιο δύσκολα.

Εξάλλου, η πρεμούρα της κυβέρνησης για τα παιδιά με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες αποτυπώνεται και στο γεγονός ότι **λίγους μήνες πριν τη λήξη του σχολικού έτους ακόμη δεν έχουν καλυφθεί τα κενά σε παράλληλη στήριξη και ΤΕ.** Χαρακτηριστικά αναφέρουμε μόνο στην Α' Αθήνας στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση 10 ΤΕ είναι κλειστά και 60 παράλληλες δεν έχουν ικανοποιηθεί. Αντίστοιχα στην Γ' Διεύθυνση 5 ΤΕ είναι κλειστά και λιγότερες από το 50% των αιτήσεων για παράλληλη στήριξη έχει ικανοποιηθεί. Αν μπορούμε να μιλήσουμε σε πανελλαδικό επίπεδο από τις 5.000 αιτήσεις για παράλληλη στήριξη σε Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση έχουν καλυφθεί οι 1.729, και είναι ακάλυπτες οι 1.400 για την πρωτοβάθμια.

Και σε αυτό το κομμάτι της «ένταξης» αξιοποιούνται από τις μέχρι τώρα κυβερνήσεις αντιεπιστημονικά ιδεολογήματα.

Η θέση κάθε παιδαγωγού, κάθε επιστήμονα, αλλά και του αναπηρικού κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι στον αντίποδα από τη μονομερή «ιατρική αντιμετώπιση» του ζητήματος, από την οποία απουσιάζει το σκέλος της εκπαίδευσης και της διαπαιδαγώγησης και συνήθως αναφέρεται στις βαριές περιπτώσεις. Να είναι ενάντια στο μοντέλο της λεγόμενης «ένταξης» με βάση το οποίο όλες οι υπόλοιπες - πλην των «βαριών» - περιπτώσεις, πρέπει να εντάσσονται μονοσήμαντα στο γενικό εκπαιδευτικό σύστημα, που, με το πρόσχημα του ρατσισμού και της ιατρικοποίησης, στερούνται, στην ουσία, τη σχεδιασμένη και με επιστημονική φροντίδα ανάγκη της Ειδικής Αγωγής.

Και οι δυο αντιλήψεις αντικειμενικά δίνουν επιστημονικό μανδύα και απαλλάσσουν τις εκάστοτε κυβερνήσεις

από την υποχρέωση να ασχοληθούν επιστημονικά με κάθε κατηγορία προβλήματος, να εξειδικεύσουν την προσέγγιση, την αγωγή και την εκπαίδευση ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες κάθε κατηγορίας και φυσικά να χρηματοδοτήσουν γενναία αυτήν την κοινωνική ανάγκη.

Και οι δυο αντιλήψεις αντικειμενικά αποστασιοποιούνται από το κύριο ζήτημα, το κοινωνικό - πολιτικό: Οτι δηλαδή η ίδια η καπιταλιστική κοινωνία, ούτε θέλει ούτε μπορεί να δώσει σχεδιασμένη και επιστημονική απάντηση στην ένταξη των παιδιών με ειδικές ανάγκες γιατί τα βλέπει σαν βάρος και κόστος.